

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatelky **T. D.**, zastoupené Mgr. Zbyňkem Stavínovou, advokátem se sídlem v Brně, Joštova 4, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 8. 2006, č. j. 65 Az 139/2005 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán“), ze dne 9. 5. 2005, č. j. OAM-763/VL-20-12-2005, jímž jí podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nebyl udělen azyl, a zároveň bylo vysloveno, že se na ni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci azylu, Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti

ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. V dané věci stěžovatelka namítá, že v průběhu správního řízení nebyl dostatečně zjišťován skutkový stav věci, a proto správní řízení trpělo vadou, která mohla ovlivnit zákonnost vydaného rozhodnutí. V předcházejících řízeních stěžovatelka objasnila, že opustila zemi původu kvůli nespokojenosti se stávající politickou a ekonomickou situací v této zemi a podala žádost o udělení azylu v České republice kvůli útokům neznámých osob, které ji napadaly na ulici. Stěžovatelka se domnívá, že správní orgán vůbec nezjišťoval, co bylo bezprostředním důvodem pro její odchod ze země původu, ani se nezabýval otázkou v čem spočívala její nespokojenost s politickou situací v této zemi a zda její názory nejsou v přímé souvislosti s útoky, kterým v zemi původu čelila. Podle tvrzení stěžovatelky správní orgán tyto skutečnosti zcela pominul, neboť z protokolu o pohovoru ze dne 22. 4. 2005 vyplývá, že dotazy směřující k objasnění těchto nejasností jí nebyly položeny a skutkový stav věci tak zůstal nejasný. Krajský soud se pak podle jejího názoru k tvrzením ohledně nedostatečného zjištění stavu věci ve správním řízení nevyjádřil. Ve vztahu k této námitce Nejvyšší správní soud konstatuje, že není pravda, že by správní orgán dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Rovněž z odůvodnění rozsudku krajského soudu nevyplývá, že by se tento nevyjádřil k její námitce ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, neboť ve svém rozhodnutí podrobně uvádí, proč neshledal skutečnosti tvrzené stěžovatelkou jako azylově relevantní důvody. Nejvyšší správní soud považuje v této věci za nezbytné uvést, že k problematice azylově relevantních důvodů se již dříve vyslovil ve své judikatuře (např. v rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, www.nssoud.cz, a v rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 - 38, publikovaném pod č. 42/2003 Sb. NSS), z níž vyplývá, že v žádosti o udělení azylu opakovaně uváděné ekonomické důvody (nedostatek finančních prostředků, nemožnost sehnat práci) a skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj, nezakládají samy o sobě odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rovněž otázka vyhrožování a pronásledování ze strany soukromých osob byla Nejvyšším správním soudem opakovaně řešena např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, www.nssoud.cz, tak, že skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V dalším Nejvyšší správní soud v této stížní námitce odkazuje na výstižné odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se zcela ztotožňuje.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou, a proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu